

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **E. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2009, č. j. 7 Ca 79/2008 – 35,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2009, č. j. 7 Ca 79/2008 – 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2009, č. j. 7 Ca 79/2008 – 35, bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „stěžovatel“) ze dne 15. 4. 2008, č. j. OAM-103/LE-05-P07-NV2-2008, o nepovolení vstupu žalobce (dále jen „účastník řízení“) na území České republiky a věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že stěžovatel neobjasnil, v čem spočívá neurčitý právní pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek.“ Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, jaká kritéria v tomto ohledu stěžovatel považoval za rozhodná a jakými úvahami se řídil při jejich právním hodnocení. Městský soud proto nemohl přezkoumat, na základě jakých hledisek byl zjištěný skutkový stav s neurčitým právním pojmem poměřován. Napadené správní rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Skutkový stav pak nebyl zjištěn a v rozhodnutí popsán natolik dostatečně, aby bylo možné vůbec posoudit, jaká skutková zjištění mají být neurčitému právnímu pojmu podřazena. Ze zjištěných skutečností, a to že účastník řízení měl letenku do Moskvy a Česká republika nebyla jeho cílovou zemí, nelze dovodit jeho úmysl zneužít azylové procedury s cílem volně se pohybovat v zemích Schengenského prostoru. Skutkový stav, z něhož stěžovatel vycházel, tak nebyl zjištěn dostatečně.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť podle jeho názoru domněnka o možném ohrožení veřejného pořádku ve smyslu ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) účastníkem řízení byla zcela důvodná. Účastník řízení, jak je ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela konkrétně uvedeno, nesplňoval v době rozhodování zákonné podmínky pro vstup na území České republiky, tedy potažmo do zemí Schengenského prostoru, protože nedisponoval potřebným vízem či povolením k pobytu, které by ho ke vstupu opravňovaly. Česká republika nebyla cílovou zemí účastníka řízení, touto měl pouze tranzitovat, když měl letenku do Moskvy. Na základě těchto skutečností dospěl stěžovatel k závěru, že účastník řízení se pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby neoprávněně pokračoval do dalších zemí Schengenského prostoru. Na podporu svého přesvědčení o přítomnosti zákonného důvodu pro nepovolení vstupu na území České republiky účastníku řízení, a to pro důvodnou domněnku o možném nebezpečí pro veřejný pořádek s ohledem na neexistenci platného víza či povolení k pobytu, odkázal stěžovatel na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009 – 50, a ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 14/2009 - 76. Podle názoru stěžovatele bylo odůvodnění jeho rozhodnutí dostatečné, založené na konkrétních okolnostech případu a výtky městského soudu v této souvislosti nejsou oprávněné. Skutečnost, že jeho domněnka o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu byla v době rozhodování zcela důvodná, dokládá i jednání účastníka řízení, který poté, kdy mu byl umožněn vstup na území České republiky, neoprávněně vstoupil na území Spolkové republiky Německo, aniž vyčkal rozhodnutí soudu o své žalobě proti rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a do České republiky byl následně autoritativně vrácen na základě aplikace Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Stěžovatel je přesvědčen, že o nepovolení vstupu účastníkovi řízení rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a jeho rozhodnutí je řádně odůvodněné a konkretizované na individuální případ účastníka řízení, když jsou v něm uvedeny zcela konkrétní skutkové a právní důvody, tj. v prvé řadě neexistence platného povolení k pobytu či víza, dispozice pouze letenkou do Moskvy, která však zjevně také nebyla cílem účastníka řízení. Skutkový stav byl tedy zjištěn v dostatečné míře nutné pro vydání tohoto typu rozhodnutí, zjištěný stav byl řádně posouzen podle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu a správní úvaha, kterou stěžovatel na základě zjištěných skutečností a předmětné právní normy učinil, nevybočila ze zákonných mezí. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 73 odst. 4 písm. c) zákona od azylu rozhodne ministerstvo do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí mimo jiné cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.

V návaznosti na obsah kasační stížnosti musel Nejvyšší správní soud posoudit, zda je rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. zda skutkový stav, z něhož stěžovatel vycházel má oporu ve správním spise.

V podstatě shodnou problematikou jak po stránce skutkové, tak i právní se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009 - 50, a ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 14/2009 – 75, a v obou těchto věcech dospěl k závěru, že „neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR (platné povolení k pobytu či vízum), může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Vzhledem k taxativnímu výčtu důvodů v ustanovení § 73, pro které ministerstvo cizinci vstup na území nepovolí, je jediným vhodným důvodem, pod něhož lze podřadit neexistenci právního titulu ke vstupu na území, právě veřejný pořádek, byť se nejedná o podřazení zcela přesné. Pokud stěžovatel dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje možnost, že by po rozhodnutí, kterým by mu byl povolen vstup na území České republiky, postupoval do dalších zemí Schengenského prostoru, jedná se o rozhodnutí v mezích správního uvážení ve smyslu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Lze tedy shrnout, že rozhodnutí stěžovatele bylo vydáno v mezích správního uvážení, neboť skutečnost, že cizinec nedisponuje právním titulem, který by ho opravňoval ke vstupu na území České republiky, může být důvodem pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na základě ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu.“

V dané věci neshledal Nejvyšší správní soud důvod, aby se odchýlil od tohoto právního názoru a dospěl, na rozdíl od městského soudu, k závěru, že stěžovatel nevybočil z mezí správního uvážení, když na základě zjištěných skutečností (účastník řízení nebyl oprávněn ke vstupu na území České republiky a měl letenku do Moskvy) účastníkovi řízení vstup na území České republiky nepovolil.

Účastník řízení v průběhu správního i soudního řízení uspokojivě nevysvětlil, proč nepokračoval v cestě do Moskvy a zůstal na území České republiky. Netvrdil tedy žádné skutečnosti, které by závěr o důvodnosti domněnky narušení veřejného pořádku mohly zpochybnit. Navíc městský soud v napadeném rozsudku neuvedl, jaké konkrétní další důkazy měl stěžovatel za účelem řádného zjištění skutkového stavu provést. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje i na skutečnost, že účastník řízení poté, kdy podal žaloby, jednak proti rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, a jednak proti napadenému rozhodnutí, neoprávněně vstoupil na území Spolkové republiky Německo a do České republiky byl následně autoritativně vrácen na základě aplikace Nařízení Rady (ES) č. 343/2003.

Kasační stížnost je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu